

Chửi

Nguyễn Thế Duyên

Đầu tiên hấn chửi lãnh đạo cơ quan của hấn.

-Mẹ chúng nó chứ! Lũ chúng nó bạc như vôi. Ông không biết đấy thôi, cái vụ này khi tôi chưa về làm vụ trưởng nát như tương Bần chứ có phải được như bây giờ đâu. Không có năm nào vụ không bị bọn báo chí chửi cho vài trận. Hết dự án nọ đến dự án kia bị bọn nhà báo khai ra. Thôi thì đủ mọi chuyện. Thế mà ông xem, từ khi tôi về đến nay mọi việc êm re. Vụ đâu vào đấy. Chẳng có một điều tiếng gì. Thế mà lũ ăn cháo đá bát vụ vừa ổn định là bọn chúng lại bắt tôi đi.

Kể hấn nói cũng phải. Từ khi hấn lên làm vụ trưởng đến giờ không có một bài báo nào đả động đến vụ của hấn thật. Thậm chí thỉnh thoảng còn có những bài báo ca ngợi vụ của hấn nữa. Thật tiếc, tôi thầm nghĩ. Một người có tài thế mà bị bặt bãi. Chẳng biết trên đời này còn công lý nữa hay không? Tôi an ủi hấn.

-Thôi mà ông. Cây càng cao gió càng lớn bật gốc cũng là chuyện bình thường. Cứ như tôi đây này, đầu chày, đít thớt. Cả đời tôi chả thấy thăng nào định bẫy tôi đi. Tức làm gì cho mệt. Mà sao tôi không thấy báo chí của đả động đến vụ thay đổi nhân sự này nhỉ?

Nhắc đến báo chí, hấn đã nguôi nguôi rồi, đột nhiên lại nổi xung lên. Hấn nhổ một bãi nước bọt đến toẹt một cái ra giữa nhà.

-Bọn khốn nạn! Bọn bồi bút! Khi tôi còn ngồi ở ghế vụ trưởng, tháng nào mà bọn chúng chẳng mò đến hết xin cái này đến nhờ cái kia. Một tháng tôi phải chi cho chúng nó đến gần chục triệu. Thế mà từ khi tôi thôi chức vụ trưởng đến giờ chẳng thăng nào ỏ ề gì nữa. Bạc! Đời thật đen bạc.

À ra vậy.

Tôi với hấn vốn là hàng xóm của nhau đã mấy chục năm rồi. Từ hồi chúng tôi còn bé tí, cùng nhau ra bãi gỗ sông Hồng kiếm củi. Phải công nhận năng lực của hấn phát tiết từ rất sớm. Hồi bé như thế mà hấn đã hơn hấn tôi rồi. Chỉ thoáng một cái là hấn đã thuổng ngay được một thanh củi nạc, dẫu xuống dưới đám vỏ cây rồi thoáng một cái nữa, tôi đã thấy hấn lúi ra đằng sau lưng tay bảo vệ, lom khom bê cái thùng, lẩn nhanh qua hàng rào và biến mất vào trong một hẻm nhỏ. Còn tôi thì kì cách dùng dùi, dùi từng miếng vỏ cây đặt vào thùng đội về. Mẹ tôi thường mắng tôi.

-Mày ăn củt cho thăng Tân ấy. Mày xem ngày nào nó cũng kiếm được hàng đồng củi. Đun không hết còn đem bán. Còn mày ngày nào cũng chỉ dăm cái vỏ cây.

Quả thật vào những năm sáu mươi của thế kỉ trước cái đun nấu của Hà nội là cả một vấn đề. Lớn lên, tôi đi học đại học còn hấn phá ngang đi làm công nhân. Và cả lúc này nữa, tôi cũng phải công nhận là năng lực của hấn hơn hấn tôi. Chả thế mà trong khu nhà tôi có một cô gái tên là Lan, rất xinh. Tôi mê tí. Thế mà một anh chàng công nhân như hấn đã cho một chàng sinh viên như tôi bị Knockout ngay từ hiệp một. Xin mọi người nhớ cho sinh viên của những năm bảy mươi oai như cóc chứ không phải nhiều như lợn con như bây giờ. Thời gian cứ trôi đi vùn vụt. Ngoảnh đi ngoảnh lại mà hai chục năm đã trôi qua. Tôi nhớ có một hôm, nhà hấn tổ chức ăn uống to lắm. Tôi cứ tưởng là ăn hỏi hấn. Tối hôm ấy tôi gặp hấn ở máy nước tôi hỏi

-Ông sắp lấy vợ đấy à?

-Vợ con gì đâu gì đâu-Hấn nói- hôm nay đảng ủy cơ quan tôi đến để đi thẩm tra lí lịch kết nạp đảng cho tôi. Nhân thể mời mấy ông đảng ủy và chi bộ đến

-À ra vậy. Thế mất mấy mâm?

-Mất bảy mâm ông ạ. Thôi cũng đành nghiêng rằng chứ biết làm sao.

Hấn thở dài đến sụt một cái. Nhìn mặt hấn tôi biết. Hấn chắc sót ruột lắm. Thế rồi hấn vào đảng. Thế rồi hấn lên phó giám đốc công ty. Một hôm hấn sang nhà tôi chơi và khoe tôi tấm bằng đại học tại chức. Hấn còn kể.

-Ông biết không, Hôm bảo vệ luận án, cả hội đồng không ai hỏi tôi được một câu nào. Còn hỏi gì được nữa! Luận án quá hoàn hảo. Ông biết luận án của tôi được bao nhiêu điểm không?-Hấn hỏi tôi mà mặt hấn vác lên-Mười điểm. Điểm tuyệt đối.

Tôi cũng phải trợn tròn mắt. Mười điểm! Thật kinh khủng. Thờì tôi đi học, luận án tốt nghiệp của tôi được chín điểm mà tôi đã nức tiếng toàn trường. Đã được mệnh danh là khủng long bạo chúa. Thế mà hần được những mười điểm. Hèn gì hần chẳng thăng tiến như diều. Nghe hần nói mà lòng tôi được an ủi rất nhiều. Tôi đúng là ếch ngồi đáy giếng. Cứ tưởng là mình ghê lắm. Cứ nghĩ mình không tiến lên được suốt đời ềng ềng chúc tổ trưởng cơ điện là do số mình không tốt chứ chẳng phải mình kém tài gì. Hóa ra là thiên hạ còn khối người tài giỏi hơn mình. Như hần chẳng hạn.

Ba mươi tết năm ấy, vợ hần sang nhà hỏi tôi

-Chị nhà đi đâu hả anh.

- Chắc là đi chợ sắm tết.

Tôi trả lời. Vợ hần tần ngần một lúc rồi nói.

-Em sang trả tiền cho chị ấy không năm hết tết đến mà không trả nợ được thì xúi quẩy cả năm mất.

-Cô vay tiền nhà tôi?- Tôi ngạc nhiên-Cô đùa chắc.

-Thế bác trưởng nhà em giàu lắm à?-Vừa nói, vợ hần vừa mở ví móc tiền ra đưa cho tôi-Năm triệu đây. Bác đếm lại cho em. Bác có biết vừa qua em tốn mất bao nhiêu trong vụ bảo vệ luận án của nhà em không? Ba mươi triệu đấy.

À ra vậy.

Sau khi có bằng đại học, một năm sau hần lên giám đốc, rồi hai ba năm gì đó,tôi không nhớ, hần lên bộ. Con đường hoạn lộ mở rộng thênh thang. Từ khi hần lên bộ, hần không sang nhà tôi chơi nữa mà tôi cũng có ý tránh vì sợ mang tiếng thấy người sang bắt quàng làm họ.

Nhưng! vâng vẫn lại chữ nhưng. Tôi đọc ở đâu đó nói rằng trời không cho ai tất cả mà cũng không tước của ai đi mọi thứ. Được cái nọ thì mất cái kia. Hần tuy vậy nhưng lại chỉ có được mỗi một thằng con nhưng nó lại bị đờ đờ. Hần hận lắm. Từ hồi lên bộ, hần không quan hệ với ai trong xóm. Tôi thì tôi không để ý nhưng đối với mấy mụ dỗi hơi luôn ngồi lê đôi mách thì đấy lại là một trọng tội.

-Ồi giờ, mới lên ông nợ bà kia mà mặt đã vác lên. Để rồi xem liệu có hơn được ai không. Giờ cũng có mắt đấy các bà ạ. Nhà ấy thế là tuyệt giống.Ai thèm lấy con lão. Để xem lão có mang của đi mua vợ cho con được không?

Mấy con mụ ấy ác khẩu thật. Nhưng mấy bà đâu biết rằng “ Có tiền mua tiên cũng được” nói gì đến mua vợ cho con. Hần đi mua vợ cho con thật.Đùng một cái,hần mang thiệp mời đi mời cả xóm.Mà đám cưới tổ chức tại khách sạn năm sao Dai woo hần hỏi. Cả xóm chẳng ai dám đi. Mỗi mình tôi nghĩ đến cái thừa cùng đi ăn cắp củi ngày xưa đánh liều đi dự. Vừa đi vừa run. Không biết lên đấy mình có quê quá hay không. Con dâu hần xinh như mộng. Nghe đầu nhà mải tận Mường Tè Lai châu gì đó. Về nhà hần có nửa năm mà cô bé như lột xác. Nào váy nọ, áo kia. Nào ví đầm, mắt xanh mỏ đỏ con dâu mấy bà ở xóm tôi nhìn thấy mà chạy mất dép. Thế là mấy bà đưa lê xóm tôi tịt mịt chẳng còn gì để nói. Không những thế, chỉ một năm sau,hần đã đưa con bé vào làm ở một công ty ngoại thương làm mấy bà xóm tôi tức phát rồ.

- Ối giời ơi! Công ty ngoại thương cũng có dăm bảy loại. Ngừ ấy,học không học, hành không hành, đến đấy chắc chỉ làm chân bưng bê chứ làm ông nợ bà kia gì mà tinh tướng.

-Được làm chân bưng bê thì đã phúc. Có khi làm chân dọn chuồng xí ấy chứ.

Một mụ khác chêm vào.Quái lạ cho cái giống đàn bà đã gét ai thì thế nào cũng bới móc ra đủ chuyện. Không hiểu những lời đó có đến tai hần không mà một hôm thấy hần và con dâu đi xe về. Ngang qua đám buôn dưa lê đang ngồi,hần bảo con dâu.

-Thế danh thiệp của con đã in lại chưa,? Đưa đây cho bố xem nào.

Cô con dâu đưa cho hần một tập danh thiệp. Hần dơ tay cầm. Lóng ngóng thế nào tập danh thiệp lại bị rơi xuống đất. Hần cúi xuống nhặt lên nhưng nhặt không hết còn sót lại mấy tấm. Khi bố con hần đi rồi. Mọi người cầm lên đọc. Mất tất cả đều trợn ngược. Tấm danh thiệp ghi.

“Trần thúy Vân-Trưởng phòng kinh doanh

Công ty vận tải Ngoại thương “.

Vợ tôi đưa cho tôi xem một tấm. Đọc xong tôi thầm nghĩ: “Hần không thể gọi là có năng lực mà phải gọi là siêu năng lực mới xứng với tài của hần”.

Thế nhưng. Vâng! Lại một chữ nhưng nữa, làm tôi cũng không biết số của hần là may mắn hay khốn nạn. Số là sau khi hần về hưu được có ba tháng thì vợ và hần xảy ra một cuộc cãi nhau nảy lửa. Điều này thời đương chức không bao giờ xảy ra. Ngồi tận nhà tôi mà tôi vẫn thấy vợ hần chu chèo

-Âm mưu cho lắm vào. Tham như chó ấy. Đã bảo rồi, nó không có học có hành gì thì mua cho nó một cái cửa hàng để vợ chồng nó buôn bán lật vặt có phải là vẫn còn con còn cháu không. Đằng này lại âm mưu, thủ đoạn đưa nó vào làm ở công ty, còn bầy nó lên làm trưởng phòng nay, trưởng phòng nọ. Bây giờ mới trắng mắt ra. Ối giờ ơi, Sao mà số tôi nó khổ đến thế này hả trời.

Vợ hần kêu khổ. Vợ hần chửi trời. Làm trời cũng khó lắm thay. Tôi nghe thấy tiếng hần gầm lên.

-Im mẹ cái miệng mày đi.

Rồi nghe thấy tiếng rầm một cái và tiếng vợ hần la lên.

-Ối giờ ơi! ối làng nước ơi! Lão ấy giết tôi.

Tôi vội đứng dậy định chạy sang thì vợ tôi ngăn lại.

-Vợ chồng người ta cãi nhau, anh sang đấy làm cái gì.

-Em lạ nhì -Tôi nổi cáu –em học được cái thói chấy nhà hàng xóm bình chân như vại của ai thế?

-Thì của chính ông bạn thừa thừa của anh chứ ở đâu nữa. Anh thử xem, nhà ông ta có tham gia bất thứ cái gì của xóm không? Vậy nhà ông ta có chuyện thì cứ để ông ta tự giải quyết.

Tôi cứng họng. Của đáng tội, từ khi lên bộ hần không hề quan hệ với ai thật. Thậm chí đi ra đi vào chạm mặt nhau hần cũng chẳng thèm chào hỏi ai. Làm gì người ta chẳng ghét. Bên nhà hần, vợ hần lại gào lên.

-Ông có giỏi thì giết tôi đi. Giờ ơi là giờ. Sao tôi lại khốn khổ thế này.

Không được, tôi đi sang nhà hần.

Nhà hần đúng là một bãi chiến trường. Bát đĩa khắp nơi. Thức ăn vung vãi mọi chỗ. Vợ hần dúi vào một chỗ khóc rưng rức. Còn hần đứng ở giữa nhà, mặt xám xanh, tay cầm cái phích giờ lên cao đang định đập xuống.. Tôi tiến lại giữ lấy tay hần.

-Thôi nào! Có gì thì bình tĩnh nói chuyện. Đừng ầm ỹ lên thế mà hàng xóm người ta cười cho.

Hần ngồi phịch xuống ghế, hai tay ôm lấy đầu. Vợ hần thấy có người bình lại được dịp kể lể.

-Ối bác ơi! Con Vân nhà em nó bỏ đi theo giai rồi bác ơi. Chị tại cái thằng chồng em đã ngu lại còn tham. Con bé xinh đẹp như thế, giữ rịt ở nhà còn chưa chắc đằng này lại muốn cho nó thành ông nọ bà kia cơ. Bây giờ mới trắng mắt ra.

Tôi đưa mắt nhìn sang hần. Hần gật đầu thừa nhận.

-Đúng đấy ông ạ. Hận nhất là cái thằng ăm mất con đi ấy lại là thằng đệ tử ruột của tôi. Chính tôi đã cất nhắc nó lên chức tổng giám đốc. Mẹ nó chứ! Quân khốn nạn. Đồ vong ân bội nghĩa. Ông xem, ngày xưa các cụ vẫn bảo “Con thầy, vợ bạn” là phải tránh xa. Bây giờ, chúng nó chẳng còn cái gì mà không dám làm. Suy đồi hết! suy đồi hết! Đạo đức thời nay đúng là xuống dốc không phanh.

Tôi nhìn hần mà ái ngại. Đúng là họa vô đơn chí. Hóa ra là số hần cũng chẳng sướng gì. Lúc lên voi ai cũng xúm vào ca ngợi hết lời. Khi xuống chó đến vợ cũng chửi cho là ngu với tham. Như tôi đây, cả đời cười chó lại hóa ra hay. Tôi an ủi hần.

-Thôi ông ạ, Con dâu như thế nó bỏ đi có khi lại hóa may chứ nó còn ở nhà có khi ông lại đi nuôi một đồng cháu người

-Trời ơi! –Hần ôm đầu rên rỉ - Tôi cần gì nó. Tôi cần mỗi đứa cháu tôi thôi thì nó lại mang đi mất.

Tôi nghe hần nói mà rợn gai ốc. Hóa ra không phải hần cưới vợ cho con mà hần mua người để thuê cho dòng giống nhà hần. Có lẽ trời có mắt thật chẳng? Nếu hần đề bạt một người tử tế lên làm tổng giám đốc Nếu hần không mua người để thuê cho con hần thì liệu hần có gặp phải cảnh này không? Nếu! chao ơi có một trăm chữ nếu mà sao ai cũng rơi xuống vực rồi mới tự nói với mình chữ nếu ấy nhì? Sao họ không tự hỏi mình một chữ nếu trước khi làm một việc xấu xa? Hay họ không tự biết đó là một việc đề tiện nhì? Vì nếu biết họ đã đặt một chữ “Nếu “ trong đầu.

Sau lần ấy, hắn bị sốc đến mức phải đi viện. Tôi vào bệnh viện Việt Xô thăm hắn. Bệnh viện của các quan chức to có khác, Sạch sẽ và vắng vẻ. Tôi vào thấy hắn đang ngồi nói chuyện cùng với mấy ông cấp vụ, cấp cục cũng đã về hưu như hắn. Tất cả bọn họ đều đang chửi

-Thằng ấy thì có năng lực gì. Chẳng qua chỉ giỏi bợ dít.

-Giời ơi toàn một bọn khốn nạn

-Chúng nó thì chỉ chăm chăm móc túi dân đen, Vợ vét tiền của nhà nước chứ làm gì?

.....

Quái lạ thật! Tôi tự hỏi. “ Chúng nó” từ lỗ nẻ nào mà chui lên thế nhỉ? Chẳng phải từ chính các vị đưa lên sao? Thế mà bây giờ các vị lại chửi. Bây giờ tôi mới biết có một định luật: Càng to càng chửi khỏe và chỉ chửi lúc đã về hưu. Sao họ không chửi lúc đương chức nhỉ? Tôi tự hỏi mà không sao trả lời được Hồi vợ tôi ốm nằm bệnh viện Bạch mai. Ba người nằm chung một chiếc giường một. Tôi cảm thấy ai chửi rửa gì. Đúng là những bà vô học có khác, chỉ quanh quẩn lo.

-Không biết mưa thế này, ông ấy có biết mà che cút thóc không?

-Đến kỳ đóng học phí rồi. Mình nằm viện lấy đâu ra tiền đóng cho con bé.

-Thuốc bây giờ có đắt không mấy bà.

Trời ơi! Một nơi toàn những lời chửi còn một nơi toàn những lời than.

Con trai tôi tốt nghiệp đại học. Một tối nó hỏi tôi

-Bố ơi con muốn xin vào làm công chức ở bộ bố bảo có nên không.

Tôi bảo thằng con.

-Cái đó còn tùy vào năng lực của con. Bố chỉ dạy con câu ngạn ngữ này “Dốt, lỳ thì đi làm quan. Giỏi, to gan thì đi làm giàu” Mà khi còn đi học môn chửi của anh điểm có khá không?

-Bố lo gì –Thằng bé cười- Còn những ba mươi năm con mới về hưu. Chẳng lẽ từng ấy thời gian mà con trai bố lại không học được cách chửi à?

Ơ cái thằng này! Hóa ra nó cũng biết à? Mình tưởng mỗi mình mình biết điều ấy

Hà Nội 22-1-2009